

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE

ШКІЛЬНА РАДА УККА, ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПЕДАГОГІВ КАНАДИ Й ШКІЛЬНА РАДА АВСТРАЛІ ПОРУЧАЮТЬ „ВЕСЕЛКУ” ШКОЛАМ УКРАЇНОЗНАВСТВА

НАША ПОШТА

Юрко Мацьків з Філадельфії пише: Дорога „Веселко!” Посилаю Тобі світлину учнів нашої школи св. Миколая, які відіграли п'єску „До залізних стовпів”, що була надрукована у „Веселці”. Цю п'єску написав мій дідуньо Володимир Мацьків. В ній виступав мій брат Євген, що ходить до третьої класи. Я ходжу до п'ятої класи. Про наш концерт на честь Тараса Шевченка був допис у газеті „Америка”. „Веселку” передплачує мені моя бабуся з Нью Йорку.

Відповідь Редакції: Дорогий Юрку! Дякуємо Тобі за світлину й за цікавий допис про життя Твоїєї школи. Вітай!

А ось лист від Ярослава Юзькова з Четгема, Канада: Дорога „Веселко!” Я ходжу до п'ятої класи публічної школи та до рідної школи при нашій церкві. Вчуся також грати на фортепіані. Дуже люблю читати оповідання у „Веселці”. Шкода, що не маю брата чи сестрички, а то подарував би їм мою „Веселку”. Я незабаром потребуватиму журналу для юнацтва. Широ здоровло!

Відповідь Редакції: Дорогий Славку! Своєю „Веселку” можеш подарувати бібліотеці української школи або послати українським дітям в Німеччині чи в іншій країні. Добрі журнали для молоді — це „Юнак” і „Крилаті”. Привіт!

Спростовання: У „Веселці” ч. 8-9 за серпень-вересень ц.р. помилково подано, що авторкою оповідання „Дивна квітка” є Ольга Цегельська. Має бути: **Олена Цегельська.**

У цьому самому числі в рубриці „Наша пошта” подано, що роллю Тараса у п'єсці „Віщий сон” грав Роман Дусановський. Має бути **Тарас Дусановський.** Роман виступав також, але в ролі Зозулі, з якою розмовляв Тарас.

Просимо вибачити! — Редакція.

STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION (Act of October 23, 1962; Section 4369, Title 39, United States Code).

1. Date of filing: ----- September 22, 1965
2. Title of Publication: -- VESELKA (THE RAINBOW)
3. Frequency of issue: ----- Monthly, except June to September Bi-Monthly.
4. Location of known office of publication: 81-83 Grand Street, Jersey City, Hudson County, New Jersey, 07303.
5. Location of headquarters or general business offices of the publishers (not printers): 81-83 Grand Street, Jersey City, N.J.
6. Names and addresses of Publisher, Editor, and Managing Editor: Publisher — The Ukrainian National Association, Inc., A Fraternal Benefit Society, 81-83 Grand Street, Jersey City, N.J.; Editor — Anthony Dragan, 5 Bentley Ave., Jersey City, N.J.; Managing Editor — Anthony Dragan, 5 Bentley Ave., Jersey City, N.J.
7. Owner (If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding 1 percent of total amount of stock. If owned by a corporation, the names and addresses of the individual owners must be given. If owned by a partnership or other unincorporated firm, its name and address, as well as that of each individual must be given): ----- None.
8. Known bondholders, mortgagees, and other security holders owning or holding 1 percent or more of total amount of bonds, mortgages or other securities: ----- None.
9. Paragraphs 7 and 8 include, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, also the statements in the two paragraphs show the affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner. Names and addresses of individuals who are stockholders of a corporation which itself is a stockholder or holder of bonds, mortgages or other securities of the publishing corporation have been included in paragraphs 7 and 8 when the interests of such individuals are equivalent to 1 percent or more of the total amount of the stock or securities of the publishing corp.

10. This item must be completed for all publications except those which do not carry advertising other than the publisher's own and which are named in Sections 132.231, 132.232, 132.233, and Postal Manual (Sections 4355a, 4355b, and 4356 of Title 39, United States Code):

	Average No. copies each issue during preceding 12 months	Single issue nearest to filing date
A. Total No. copies printed (Net Press Run) --	5,000	5,000
B. Paid circulation:		
1. Sales through dealers and carriers, street vendors and counter sales -----	180	180
2. Mail subscription -----	3,945	3,945
C. Total paid circulation -----	4,125	4,125
D. Free distribution (including samples) by mail, carrier or other means -----	150	150
E. Total distribution (Sum of C and D) -----	4,275	4,275
F. Office use, left-overs, unaccounted, spoiled after printing -----	725	725
G. Total (Sum of E & F—should equal net press run shown in A) -----	5,000	5,000

I certify that the statements made by me above are correct and complete. ANTHONY DRAGAN, Editor.

**Ілюстрація на обкладинці:
П. Холодний — Зимова заготівля**

КНИЖЕЧКИ

Сполошилися на полиці
запорошені книжки:
вже і киця чепуриться,
чистять пір'ячко пташки,
і пишніше квітнуть квіти,
бо додому їдуть діти.
Із наметів таборових,
з фарми й літньої оселі
їдуть дужі і здорові,

їдуть раді та веселі.
Повернулися до хати,
будуть книжечки читати.
І до кожної дитини
люба книжечка гукає:
— Будь уважним хоч годину,
я байок багато знаю,
знаю вірші, знаю казку.
Прочитай мене, будь ласка!

М. МАМОРСЬКИЙ

НАСТАЛА ВЖЕ СУБОТА

Ось настала вже субота —
Петрусеві не турбота,
Він не каже „ох” і „ах” —
Із хлоп'ятами посполу
Він іде в суботню школу
З книжечками у руках.

Хай по вулиці блукають
Ті, що ще ладу не знають,
Халамидники такі,
Що для них на те субота,
Щоб жбурляти десь з-за плоту
Камінцями у шибки!

Про Америку, Канаду
Вчивсь Петрусь учора радо,
Вчився пильно, аж упрів,
А сьогодні, у суботу,
Іншу має він роботу —
Вчитися про Київ, Львів.

Ось настала вже субота —
Серце сповнює охота
Вчитись рідного письма,
Українське миле слово,
Українську гарну мову
Він вивчає з усіма.

Хто усякі мови знає,
Той повагу всюди має,
Той у світі не німий;
Тож, як прийде лиш субота,
Петрусеві не турбота —
В Рідну Школу йде мерщій.

Пояснення-словничок: Посполу — разом, гуртом (together); халамидник — обірванець, вуличник, занедбаний хлопець (hoodlum, vagabond); жбурляти — кидати, метати (to throw, to hurl); мерщій — швидко, скоро (hurry up).

ПЕРШИЙ РАЗ ДО ШКОЛИ

— Вставай, Галю! Час на снідання!

Сусідка, пані Гармаш, збудила дівчинку. Вона сьогодні заступала їй маму. Галя позіхнула, потягнулась.

— А мама? — запитала.

— Мама вже давно пішла до праці. Сьогодні ти сама підеш до школи. Ти вже школярка!

— А вчора було так гарно з матусею! — здіхнула Галя. — Піду сама!.. Яка шкода!

— Учора мама звільнилася з праці, повела тебе за руку до школи, була з тобою на Службі Божій і додому привела, — говорила сусідка. — Але годі, відтепер я буду виряджати тебе, бо мама і татко мусять працювати.

Галя неохоче, поволі поснідала і почала збиратися до школи. А так хотілося б мати матуску біля себе у цей перший день навчання!

Вийшла на вулицю — така сама, самісінька! Дотепер, бувало, поза домом усе хтось супроводив її — матуся, татко чи пані Гармаш. А це щось таке нове. З нею діється щось небувале. Вона якась інша, як завжди — така поважна, наче доросла. І як воно там буде в тій школі? Чи дасть раду всім труднощам?

Ішла Галя, йшла та їй важко здіхнула: і чому таке думається? Як ніколи досі! Гм, а може вона боїться?

**

У той час недалеко від неї з'явилися три трошки старші дівчатка-школярки. Розмовляючи, сміючись, весело підстрибуючи, поспішали до тієї самої, що й Галя, школи. Несподівано спинилися. Помітили малу Галю і здивувались, як вона йде поволі, нога за ногою, наче отягаючись.

Одна з них, Ася, засміялася, показуючи на дівчинку:

— Бачите, як вона лізе, мов той рак! Я знаю її, це Галя. Вона вперше йде сама до школи.

— Може їй лячно, — сказала Муся. — Що думаєте, це не жарти, це ж перший день навчання. Може не знає, як їй бути...

— Не смійтесь, дівчата! — відізвалась друга дівчинка, Вірка. — Чи ви вже забули, як то їй ми торік ішли до школи, як і нам було лячно? Ми тоді думали: що то буде? Невесело було! А тепер добре нам, ми вже у другій класі. Ми собі в школі, наче вдома.

— Знаєте що? — сказала Ася. — Побіжимо до неї, розвеселимо її!

А третя дівчинка, Муся: — Візьмемо її за руки і проведемо до школи!

— Гайда! Всі враз! — підхопила Вірка.

Зі сміхом побігли, підстрибуючи, і, мов вихор, оточивши Галю, загомоніли, защебетали:

— Добридень! Вітаємо тебе з першим днем навчання! Не тривожся!

— Не бійся нічого! Твоя вчителька, панна Зіновія, дуже добра. Вона розкаже тобі казку про впертого цапка!

— Про Івасика й Ганнусю, про Червону Шапочку. Дай руки, проведемо!

Галя зовсім розгубилась. Не знала, що робити, що казати. Та дівчатка не дали їй надумуватись. З обох боків ухопили за руки і то на одній нозі, то на двох, то навіть піднявши в повітря, понесли її між собою, легку, мов пір'їнка.

І в цю мить постала в Галинім серденьку така радість, веселість!.. Дівчинка стала такою відважною, бойовою. Ні, вона нічого не боїться! Ніяка школа не злякає її. Вона не сама, не одна. Вона в гурті. Гурт прийняв її, пригорнув. З нею всі, вона школярка, як і всі діти. Славно!

Галя почала й собі сміятися, стрибати й літати, немов на крилах.

Так вони вчотирьох, мов буря, ввірвалися на шкільне подвір'я, між школярів, просто всередину юрби. Але і в натовпі дівчатка не залишили Галі. Як лише здалека помітили улюблену вчительку з першої класи, панну Зіновію, в підстрибах побігли до неї і привітались: „Слава Ісусу Христу!“ Задихана Ася склала звіт:

— Прощу пані, ми привели вам свіжу школярку, Галю!

— Вона трохи боялась, — сказала Муся. — Вона така несмілива...

А Вірка й собі: — Ми її розвеселили!

Панна Зіновія сказала з усмішкою:

— Добре, дівчатка, дякую вам! О, я вже й так знаю Галю.

Узяла свіжу школярку за руку й повела до школи.

А ця рука панни вчительки була така ніжна, така тепла і ласкава, немов рука рідної матусі.

Галя притулилась личком до тієї ласкавої руки, немов до рідної, маминої.

Пояснення-словничок: вихор — сильний вітер, буревій (whirl-wind); цапок — невеликий цап (goat); пустунка — frolicsome, playful girl); юрба, натовп — громада людей (crowd, throng).

МАРУШКА-ЧЕПУРУШКА і ЛЕСЬ-ПОБІГДЕСЬ

ЯК ТО БУЛО З ОЛІВЦЯМИ

Лесь Побігдєсь уже від самого обіду товчить-ся по дитячій кімнаті, перевернув догори ногами цілу свою бібліотечку і полицю з шкільними причандалами, двічі зазірав під стіл, тричі — під ліжку і врешті запитав сестричку:

— Марушко, ти не бачила моїх кольорових олівців?

— Де тепер твої олівці, — відповідає Марушка, — не знаю, але пам'ятаю, що вони були в синій коробці, коли дядько Осип подарував тобі їх на іменини.

— Так, так, точнісінько! — вигукує Лесь. — Вони там рівнєсенько поскладані. Десь коробка тут є. Поможі мені знайти, це ж секунда роботи!

Починається шукання синьої коробки. Лесь шукає, Марушка помагає. Минула секунда, п'ять хвилин, чверть години, діти перешукали свою кімнату, вітальню, кухню, комірку з харчами, навіть ходили до льоху... Нема!

Ух, тяжка робота! Марушка втирає піт з чола, Лесь замурзався порохами по самі вуха, вже й чхати почав, але ніщо не помагає.

— І де могла дітися ця поганюща коробка? — з серцем і жалем питає Лесь, разглядаючись безрадно навіть по стелі. — Я маю зробити важливу задачу — нарисувати мапу Карпат. Мені до загину потрібні кольорові олівці.

— Стривай! — стукнула себе в чоло Марушка. — Тепер я починаю собі пригадувати, що ти поклав синю коробку в стару татову течку, коли в нас малювали мешкання. Чи ти заглядав до течки?

— Ще ні! Зараз загляну, але... треба її знайти... — відповідає Лесь безнадійним тоном. — Ти не знаєш, де вона?

— Не знаю. Тато давно вже її не носить. Ти нею користувався. Ти повинен знати!

— Авжеж, я знаю, що вона десь тут є. Але нічого! Течка — не голка, ми її миттю знайдемо! Поможі, сестричко!

Починаються дальші розшуки. Перешукали всі шафи і шухляди, навіть ті з ложками й ви-

делками, заглядали в комоди й під комоди, а Лесь поштрикав ще новим парасолем по під ванну в лазничці і в кутку за кітлом на гарячу воду в кухні. Нема!... Впав на софу, опустив безсило руки...

— Чекай! — раптом пригадує собі щось Марушка, і в її очах блискає промінчик надії. — Ти носив течку до гаражу, як ми там улаштували виставку образів з песиками. Пам'ятаєш?

Ага! Лесик також починає собі пригадувати. Так, так, у течці були різні картинки з песиками. Там напевно є олівці!

Братік і сестричка дудоняють униз по сходах до гаражу. Шукають недовго — є! Є! З тріюмфом відкривають течку, там усяка-всячина, картинки з песиками, навіть гніздечко павука, але кольорових олівців нема...

— Вони тут напевно були, але... десь поділися, — каже Лесь. — О-й-ой, куди ж я... куди вони могли запропаститись?

Із спущеними головами вертаються обидвоє до кімнати. Тим часом настав вечір. Довелось бігти до сусідів позичати олівці.

Але не хвилюймося! Лесева згуба згодом знайшлася, сама влізла в руки. Зелений олівець лежав між панчолами в комоді, червоний — у коробці з спортовими черевиками, синій — у Лесевім ліжку під матрацом, жовтий стирчав у вазонку з африканською фіялкою, а бронзового, граючись, викотив лапками веселий котик Гнотик з-під килима у вітальні.

Чого олівці так порозбігалися, Марушка не знає і Лесь „не знає”. А втім, коли Лесь часто бігає десь, то чому його кольоровим олівцям не можна також розбігтися хто куди? Приказка каже: „Який пан, такий крам”.

Пояснення-словничок: причандали — приладдя. шкільні причандали (writing set); замурзати — забруднити (to soil, to dirty); стеля — ceiling; з серцем — сердито, гнівно (angrily); до загину — конче, неминуче (indispensable, inevitable); течка — portfolio; штрикати — to thrust, to stick; виставка — exhibition; павук — spider; запропаститись — пропасти, зникнути (to disappear).

БАТЬКИ, ВЧИТЕЛІ, ВИХОВНИКИ! ЧИ ВЖЕ ПЕРЕДПЛАТИЛИ „ВЕСЕЛКУ”? ЯКЩО НІ — ЗРОБІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО, ЩОБ З НОВИМ ШКІЛЬНИМ РОКОМ ВАШІ ДІТИ СТАЛИ ЧИТАЧАМИ НАЙКРАЩОГО ДИТЯЧОГО ЖУРНАЛУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!

НЕЗНАЙОМА

Степанко швидко одягався, бо знав, що добрий учень ніколи не спізнюється до школи. Ще раз переглянув книжки й зошити, чи, бува, чого не забув, і підійшов до мами.

— Я вже йду до школи, мамо.

— Іди з Богом і уважай!

Мама пригорнула Степанка до себе й поцілувала в чоло. Він поцілував маму в руку, сказав маленькій сестричці „до побачення, Олюсю!” і швидко побіг на вулицю.

Тут чекали вже на нього товариші — Івасик, Михась і Грицько. Всі подались у напрямі до школи. Попри них сюди й туди проходили люди, проїжджали автобуси та авта.

Грицько, що не любив учитись і мав подерті книжки, раптом сказав до Степанка:

— Ще є трохи часу, ходім до крамниці отут недалечко, там є дуже гарні іграшки.

— Підемо опісля, а тепер пора до школи! — зупинив його Степанко. — Можемо запізнитися, і що тоді скаже вчитель?

— Ні, ходім до крамниці! — настоював Грицько. — А щоб було швидше, то побіжимо. Раз, два, три! Хто швидше?

Грицько пустився бігти, але в ту ж хвилину спотикнувся на клунках, що їх якась стара жінка поставила на тротуарі.

— А це що таке? — крикнув сердито. — Малощо ніг собі не поломив! Не можете держати своїх клунків у руках?

— Не можу, хлопчику! — відповіла лагідно жінка. — Клунок не важкі, але я втомилася і руки в мене болять.

— То було їх не брати! — відповів зухвало Грицько.

Михась та Івасик мовчки дивилися на товариша і не знали, що їм робити. Степанкові прикро було слухати Грицькові слова — і жаль стало незнайомі жінки. Він підняв один клунок і сказав до неї:

— Я вам поможу нести!

— Поможеш? — спитала всміхаючись незнайома. — О, ти зовсім не такий, як твій товариш! Але я не знаю, куди мені йти, бо я в цьому місті перший раз. Мені треба знайти Соняшну вулицю.

— Я знаю, де ця вулиця! — відповів радісно Степанко. — На цій вулиці я живу, і моя мама, і батько, і сестричка! Це недалечко!

Степанко закинув собі один клунок на плечі, незнайома взяла другий, більший, і вони подалися.

Грицько крикнув до Степанка:

— Казав, що до школи час, а чужі клунки носить!

Степанко навіть не оглянувся.

— А до школи не запізнишся? — запитала його незнайома.

— Ні, ні! — відповів Степанко. — Я буду бігти і напевно не спізнюся!

На Соняшній вулиці незнайома зупинилася: — Дуже тобі дякую, добрий хлопчино! Число до дому я знаю. Скільки ж тобі заплатити?

Степанко почервонів.

— Я не робив цього для заплати! Я... — і він замовк, не знаючи, що далі казати.

Незнайома нахилилася і поцілувала Степанка в чоло — так само, як це робила його мама.

— Рости здоровий на радість батькам! А тепер іди до школи — гадаю, що не запізнишся. Бувай здоров!

— До побачення! — відповів Степанко і побіг. Ще ніколи не біг він так швидко. Хлопцеві здавалося, що в нього вирости крила. І серце його билосся так радісно, радісно!

До кляси увійшов за хвилину перед початком навчання. А Грицько з Івасиком та Михасем таки запізнилися. Прийшли тоді, коли вчитель уже почав лекцію. Вони ходили дивитися на іграшки. За спізнення учитель дав їм догану.

Після навчання Степанко пішов додому, хоч Грицько намовляв його піти до парку, де старші товариші гратимуть у м'яч. Степанко любив цю гру, але вдома ждали на нього батьки. Тому він сказав:

— Перед вечором матиму час, але тепер поспішаю додому.

Грицько засміявся.

— Я знаю, чому! Певно, знову будеш носити клунки. Скільки тобі платять від одного клунка?..

Степанко не відповів нічого. Знав, що сваритися — погана річ.

Коло дверей свого мешкання він спинився. Виразно чув якийсь чужий голос. Може приїхали гості? А може прийшла сусідка?.. Відчинив двері й увійшов до кімнати. Чи йому привиділося? За столом сиділа незнайома стара жінка — та сама, що їй він допоміг нести клунки. Побачивши Степанка, вона радісно сказала до його мами:

— О, це той самий добрий хлопчина, про якого я оповідала!..

Степанкова мама ніжно пригорнула його до себе і довго-довго держала в обіймах.

— Це ж мій син!

Потім узяла Степанка за руку й підвела до незнайомої.

— А це твоя тітка, моя сестра. Ти тітки не пам'ятаєш, бо ти ще був дуже-дуже маленький, коли вона була в нас останній раз. Ми ще тут не жили.

Тітка гладила його тремтячою рукою по обличчю. А Степанко стояв мовчки й відчував у серці таку ясність, як ще ніколи в житті.

Пояснення-словничок: зухвалий — rude, impertinent; клунок — пакунок (small bag, sack).

СПРАВЕДЛИВЕ РІШЕННЯ

Ішли два сусіди з села в місто і присіли при дорозі відпочити та перекусити. В одного було п'ять паляниць, у другого — три. Тільки но сіли в тіні дерева, підійшов до них молодий подорожній. Поздоровив селян і побажав щасливої дороги. Селяни відповіли теж привітанням і запросили прохожого покоїтися разом з ними.

Присів подорожній до товариства і став їсти хліб.

Коли втрьох з'їли всі паляниці, прохожий полякував за смачний хліб, добув з калитки гроші і сказав:

— Оце вам за хліб вісім карбованців, поділіться ними!

Стали селяни ділитися грішми та й посперечались. Той, що мав п'ять паляниць, хотів узяти п'ять карбованців — по одному карбованцеві за одну паляницю.

— Ні, — сказав сусід, — ми повинні поділити вісім карбованців пополювині.

— Чому пополювині? Аджеж я мав п'ять паляниць, а ти три.

— Це неважно, бож прохожий їв і твій і мій хліб. Гроші слід поділити порівну, — настоював другий селянин.

Пішли до судді, щоб вирішив спір.

Суддя вислухав їх, подумав і сказав тому селянинові, що мав три паляниці:

— Ти щасливий, що маєш доброго сусіда. Він дає тобі добровільно три карбованці. Чому ж ти їх не береш?

— Як же брати, коли трьох карбованців мені мало. Я ж законно вимагаю своєї частини! — крикнув селянин.

— Якщо ти говориш про законність, — сказав суддя, — то тобі належить тільки один карбованець, а сім карбованців тому, хто мав п'ять паляниць.

— Як, як!? — образився селянин. — Мені й трьох карбованців мало, а ви хочете лишити мені тільки один! Яка ж це справедливість?

— А ось послухай, — сказав суддя. — Вас було троє і з'їли ви вісім паляниць. Кожну паляницю ви ділили на три рівні частини, тож разом з'їли двадцять чотири куски, себто кожен з вас з'їв по вісім кусків. Ти мав три паляниці, тобто дев'ять кусків. Із них вісім ти з'їв сам, один дістався подорожньому. Твій сусід мав п'ять паляниць, себто п'ятнадцять кусків. Вісім із них з'їв він сам, а решту сім дістав подорожній. Він теж з'їв вісім кусків — один кусок твій, а сім — твого сусіда. Отож, тобі за один кусок належить один карбованець, а твому сусідові — сім. Поміркуй добре і переконаєшся, що я розсудив справедливо.

З індійських казок — Б. Д.

Одна маленька дівчинка
пішла гуляти в сад.

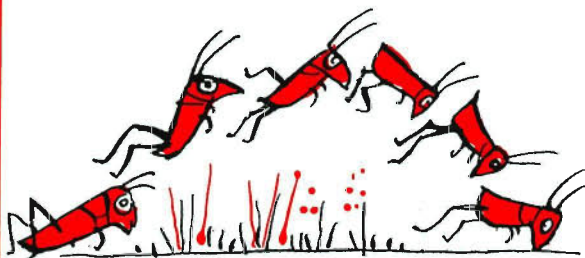
Там дві зелені яблуньки
край тину стали в'рад.

Під вітами три квітоньки,
чотири будяки.

Над ними п'ять метеликів
ведуть свої танки.

Шість коників змагаються —
хто вище всіх плигне?

А сім пташок цвірінькають,
вітаючи мене.

До тину між деревами
драбину я припну,

угору по драбиночці
аж вісім раз ступну.

У мене дев'ять друзів є,
покличу їх мершій

І десять стиглих яблужок
складу у кошик свій.

Смачних рум'яних яблужок
нам вистачить усім:

я друзям дам по одному
сама десяте з'їм.

НАША КОЛОМИЙКА

(Ілюстрація Ю. Козака)

Гей, ходжу я до садочка,
Де дітей багато,
І так мені веселенько,
Мов в велике свято.

Співаємо, танцюємо,
Рисуємо, гуляємо —
Хоч надворі дощик сіє,
Ми про це не дбаємо.

Хоч надворі вітер віє,
То яке нам діло? —
Ми сонечко намалюємо,
Щоб в садку нас гріло.

Роляник

Хведот здригнувся, бо не чекав такого, шморгнув носом і відповідає:

— Сцо?

— Знаєш ти, що?

— Не знаю, ні...

— А забожись, що не будеш плакати, то скажу.

— А ти не скажеш мамі, як бозитимусь.

— Дурний ти! Щоб я мамі казав? Божись!

— Ййбо не буду!..

— Що не будеш?

— Плакати...

Володько глянув на Хведота з виразом: чи можна то й твоїй божбі повірити? Бо вигляд Хведота рішуче не був поважний: щоки брудні, позасихали на них патьоки сліз, носеня червоне, очі смутні. Все таки Володько промовив:

— Давай, Хведоте, ми підемо отак... Знаєш? Як річка пливе. Добре?

— Давай підем! — згодився Хведот і навіть підбадьорився.

— Ми, — добавляє Володько, — побачимо, куди пливе ця річка. А в Лебедях став великий. А на ставу лебеді... Знаєш ти, що то лебеді?

— Ні, не знаю.

— Такі, як гуси. Знаєш?

— Ум-гу! Гуси знаю.

— Ну, то ходім!

Володько бере за руку Хведота, і обидва йдуть. Ідуть на схід просто по річці. Що їм до того, що сонце вже сховалось, що вогонь їх залишається і вітер розвіває гарячий присок, у якому можна б уже щось пекти.

Йдуть. Бтомляться — стануть або навпочепках присядуть, щоб на мокру землю не сідати, посидять, подивляться один на одного, підбадьоряться і знов ідуть. І коли відійшли так далеко, що хата їх сховалася за кущами й її не було вже видно, почало сутеніти. Володько перший, звичайно, спохватився, став, щось міркував, але що, то Хведотові до того зась.

Володько міркував, чи не варто б їм пляни свої залишити і, поки ще не пізно, вернутись додому. Дивився наперед. Річка там, кущі, ліс, болото і більше нічого. Ні села, ні ставу, ні лебедів. Назад далеко і незручно. От коли б воно вдалося отак якось просто через болото від річки пересунутись на поле! Там дорожинка, сухо і вже й хата не за горами.

І він, не питаючись далі Хведота, круто міняє свій хід у північному напрямку, а за ним поліз і Хведот. Невдовзі опинились уже серед такого трясовиння, що хоч сядь та й плач! Ні сюди, ні туди! Скачуть з кички на кичку, з-під кожної прискає брудна іржава вода. Ноги по коліна і вище грузнуть. Про одяг уже й не говори! А тут вечір. Тьма так нагально залягає, ніби й нічого більше й робити, як цих нещасних хоробрих мандрівників страхати. А холод який! Вітер ніби сказився,

стриже, аж кров холоне. Володько сам ледве-ледве вже лізе, а тут ще й Хведота мусить тягти. Та ось Хведот спіткнувся, полетів у багнюку, вгруз у багно і руками й ногами і так розхлипався, що заревів уже на цілий луг.

— Цить, чуєш? Цить, кажу тобі!

Хведот реве.

— Цить! — кричить Володько. — Ти ж забожився!

Хведот реве.

— Ну, чекай же! Дадуть тобі мама! Я скажу, що ти божився, божився! — вигорив Володько через плач.

Це вплинуло просто чудесно: миттю перестав ревіти. Оте „дадуть тобі” і „скажу, що божився”. Боже! Що ж це дійсно? Що може бути гіршого, коли він присунеться отакий додому, а до того ще з таким страшним злочином?! Ні, Володьку! Краще вже мовчати, аби мамі не сказав! Алеж ноги померзли й усе мокре...

Обидва підбадьорилися, і Володько був цілком вдоволений. Сяк-так поволі вилазили от-от на дорогу і вже при самому полі, де болото було найбільше, почався знову плач, і то вже обох. Перший, як це не дивно, почав Володько, а за ним підтягнув Хведот. Коли ж вилізли на дорогу, то вже краще було б і не вертатись в такому вигляді додому. Володько аж тепер зрозумів, що дістанеться йому за цю мандрівку від мами.

Пізно, пізно мокрі, голодні, холодні присунулися до своєї хати. Хведот уже не плакав, а лише сам Володько. Хведотові, видно, навіть шкода було його. Він витріщив на Володька очі й дивувався: чого воно плакати, коли вдома! В тому болоті — інша річ.

Але коли увійшли до хати, то там було темно і нікогісінько вдома. Значить, покищо гаразд! Роздумувати ніколи! Швидко, не миючись, не витираючись, подерлись обидва на найпевнішу захисницю покривджених дітей, фортецю — піч. Володько ледве висадив Хведота. Сиділи там під лежаком на гарячому черені і лише зрідка не сміло підшморгували носами. Володькові все ще текли сльози по щоках, рясні, солоні сльози, він підлизував їх язиком, щоб не робити зайвих рухів, а разом з цим і шуму.

Сиділи так чверть години, поки прийшла перша мати. За нею скоро і батько ввійшов.

— Боже, Боже! І де ті дітиська ото полізли? Тяженько мені та нудненько мені! Ото залізли, може, в багно, Матінко Божа хорони!.. — турбувалася мати. А батько мовчав. Засвітили лямпочку.

— І чого ти мовчиш? — говорила мати. — Хоч би пішов куди. Я он оббігала цілий ліс аж до лебедського порубу, на лузі була, у млині... От, горе мое!

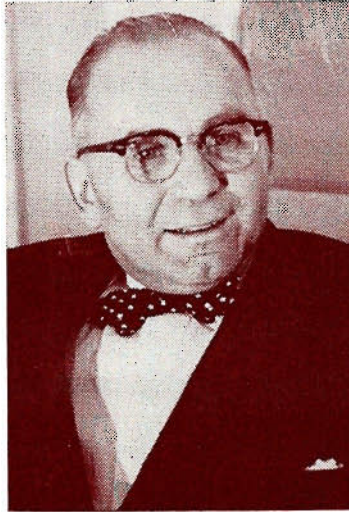
(Закінчення на стор. 12-ій внизу)

НАШ ПИСЬМЕННИК УЛАС САМЧУК

Жили в Україні, на селі, два малі братіки, Володько й Хведот. Довкруги села широкі поля, ліси зелені, а там — і річка. Володькові цікаво: куди тече та річка? І помандрували хлопці берегом...

І от про цих двох братиків та про їхніх батька, матір і всю родину написана велика і дуже цікава книжка-повість, що зветься „Волинь”. А написав цю повість наш видатний письменник Улас Самчук. Живе він у Канаді, в Торонті, і саме тепер нашому письменникові сповнилося 60 років життя.

Українське громадянство вітає свого письменника в Його 60-ліття і дякує за його великі й численні книжки-твори. Вітаємо Його і ми разом з усіма юними читачами „Веселки”. Наш письменник любить українських дітей, про дітей

він пише в своїй „Волині”. Оце друкуємо уривок з повісти про Володька і Хведота. Попросіть, діти, ваших Батьків, щоб замовили-передплатили славному повість „Волинь” (у трьох томах) для себе та й для вас. — підростете, то й прочитаете з цікавістю цю чудову книгу (передплату 10 дол. слати на адресу: Ulas Samchuk Jubilee Committee, 429 Glenlake Ave., Toronto 9, Ont., Canada).

А ви вишліть нашому славному письменникові свій юний привіт і попросіть, щоб писав для вас до „Веселки” цікаві оповідання. Улас Самчук народився в 1905 році у селі Дермані на Волині. Поруч „Волині” важливіші його твори, це: „Марія”, „Гори говорять”, „Юність Василя Шеремети” та „Ост” („Схід”).

Улас САМЧУК

КУДИ ТЕЧЕ ЦЯ РІЧКА?

Мати пішла до млина. Василь пасе вже корови „на цілий день”, бо дні не абиякі.

Володько і Хведот — ці лобурі... Їм що! Для них ще все готове прийде до рота. Куди його ще попхнеш, коли одному піде сьомий, а другому — четвертий? Сиди на печі та носом підшморгуй. Але хіба ця дітвора всидить дома? Поки вештається по подвір'ю мати, доти і вони тут, як курчата коло квочки жебонять. Але як піде мати на річку білизну виколотати, чи до млина, чи на ярмарок, так і дітиська обидва котяться зараз кудись, бо кому їх тоді доглянути? Страхота — ота річка поблизу.

Раз заманулося Володькові наложити вогню над річкою. Йому прийшло на ум, що добре було б, замість картопель, раків напекти. Задумано — зроблено. Багаття раз-два і готове! Сухий верболіз якстій з соломою спалахнув і загріскотів.

Дітиська лазять по кущах, збираючи трусок. Хведот аж зі шкіри вилазить, старається. Не винен же він, що в нього штаняята спадають, що в кущах на якийсь сторчан ворочком сорочки зачепився, впав, носа розбив та й сорочину розпанахав. І сльози вже йому бринять в очах, і кров поволі сочиться з носа...

До того ще й їсти хочеться, бо картопель сьогодні не вдалося спекти, а раків... А раки, як на злість, кудись у глибокі нори позалазили і попробуй, витягни його звідтіля! Як ущипне клешнею за палець, то немилі тобі й циганські діти, не то що раки.

„Ні, краще я не полізу вже за раками! — думає Володько. — Ну, що ж тоді? Йти додому? Кидати вогонь класти?”

— Хведоте! Не тич так своїх ніг у вогонь! Попечеш, а мама скажуть, що я навмисне тобі попік! — додає голосно й суворо.

Хведот аж здригається, шморгає голосно носом і відсувається від вогню.

Володько стоїть над річкою, заклавши за спину руки, стоїть і вдивляється у чисту, якусь жовтаву воду.

„Куди тече ця вода, ця ціла річка? А що б то, коли б отак піти за водою? Куди б його зайшов? Отже тут ось навколо Лебедщина зветься. А там далі, де не видно і де сходить уліті сонце, село Лебеді. Там мусить бути вже море. Ні, там не море. Там став.”

Володько закочує по коліна колошні і лізе на похилену вербу. Присів навпочепки і без слова задивився у вируючу воду. Он видно — леньки пробігають... Он там в'юни. Вони в'юнкі і слизькі, що їх у руці не втримаєш; виховзне і плиг у воду! Он ще і рак.

Володько чує, що ноги йому в колінах тернуть, а вставати не хочеться. Все хочеться дивитись, як вирує вода, як бігають у ній леньки та в'юни, як повзають раки. Хочеться надивитись на ту воду, бо хто знає, може вона вся кудись витече звідсіль.

— Хведоте! — не відриваючи зору від виру водяного, гукає Володько.

СОНЕЧКО ЗАЖМУРИТЬСЯ

Глянь у дзеркало, сестричко!
Так не йди на вулицю,
ти недобре вмила личко —
сонечко зажмуриться,

заховає ясні очі
за важкою хмарою,
бо дружити не захоче
з нечупарою.

ЗГОДА БУДУЄ — НЕЗГОДА РУЙНУЄ

Один птахолов розклав у лісі сітку, і в неї зловилися всякі птахи: ворони, голуби, горобці... І стали вони говорити про своє лихо:

— Спокусилися ми на приману і попалися!
Як же ж нам тепер вирватися на волю?

Думали-думали і придумали.

— Анумо, — кажуть, — усі враз замахаймо крилами і спробуємо полетіти. Може таки вдасться підняти сітку.

І справді вдалося — замахали крилами, підняли всі разом сітку й полетіли.

Побачив птахолов: сітка з птахами летить. Дивом здивувався і побіг здоганяти. Оце в повітрі птахи в сітці летять, а внизу птахолов думає:

— Це ж у сітку різні птахи попалися. Мабуть, недовго так дружньо вони летітимуть — посваряться. А як посваряться, то вже й летіти так швидко не будуть — сітка їх до землі потягне.

Так воно й сталося. Зразу всі птахи дружньо несли сітку, але дедалі почали сперечатись.

Ворони закрикали:

— Ніхто так не старається, як ми. Ми не лінуємось, як інші, і це ми несемо сітку.

Почули це голуби й розсердилися:

— Перестаньте чванитися! Ми найбистріші, і ми найбільший тягар несемо!

Тоді й усі інші птахи почали спорити — знялася сварка-колотнеча. А коли дружби нема, то й ладу в роботі не буде. Отак і птахи за сваркою щораз слабше крилами працювали-махали, і сітка стала вниз опускатися. А птахолов підбіг, ухпив шнурок від сітки і притяг її разом з птахами.

Забрав їх і посадив у клітки.

З індійських казок — Б. Д.

КУДИ ТЕЧЕ ЦЯ РІЧКА?

Батько звівся, наложив кашкета на лисину — видно, збирався кудись.

Володько довго і хоробро змагався з корчами плачу в горлі. Але коли батько вже був коло дверей і взявся за клямку, щоб вийти, Володько не втримався, захлипав і, як труба, заревів голосно від щирого серця. За ним поспішив і Хведот. Дружній щирий плач виповнив собою хату.

На щастя, на цьому й закінчилося. Василя ще не було вдома, а батько, видно, був так змучений, що йому не тільки свої, а й циганські діти не на умі. Він, видно, зрадив, що не потребуватиме йти їх шукати, але все таки вийшов з хати, щоб нібито „до хліва заглянути“. А мати — звісно, мати. Лемент підняла, стягнула обох з печі, почала з них „оте дрантисько“ стягати та „ножиська, ручиська“ мити, наказавши суворо-пресуворо, що „як мені не їстимете, то я вас тутенька розтрясу, і зараз спати марш!“

Вони обидва зробили те „зараз спати марш“,

зробили швидше, поки не вернувся батько. Але спати Володько не міг. Глибоке й нерозгадне питання, куди пливе та річка, переслідувало його й у сні. Снилися йому кручі, вири, раки, лебеді і безліч всякої всячини. Ні, не міг він спати спокійно. Жах, бажання і ще щось незрозуміле витали над сплячим Володчиком...

Пояснення-словничок: лобур — пустун (frolicsome child); жебоніти — невиразно говорити (to babble, to murmur); трусок — сухе пруття, хмиз (dry branches); сторчан — сучок, сухий відламок гілки; колошні — штани; леньки, в'юни — роди риби; божитися — свідчитися Богом; божба (напр., і й бо або бігме — by God) — свідчення Богом; присок — жар; йому зась! — йому нічого до того!; трясовиння — глибоке багно (marsh swamp); кичка — купина, купка твердої землі серед багна (hillock in the swamp); піч в селянських хатах на Україні велика, мурована, складається з плити (варити страву) і властивої печі (пекти хліб); дно хлібної печі або її верх, де міститься невеличка площадка за комином, зветься черінь; на черені діти залюбки сплять або ховаються від кари за свої пустощі; немилі мені циганські діти — вислів, що означає: ніщо мені не миле.

МЕТКИЙ КІТ

Проти сонця ситий кіт
потягався, грів живіт,
очі жмурячи зелені,
слухав довгі теревені.

Біля нього киця біла
муркотіла, муркотіла:
— Ой які чужі коти!
Не такі меткі, як ти.
Перський кіт цю ніч проспав,
ані мишки не впіймав.
І ледача перська киця
не працює як годиться,
тільки знає чепуриться...

Кіт чи слухав, чи дрімав,
а своє на думці мав.
Вже як сонечко сідало,
потягнув із шафки сало.
Добрий кусень умовив він
і збирається на лови.

— Наготуй но швидше, кицю,
чималеньку паляницю,
сиру, шинки та рибину
поклади в мою торбину.
Не обважить торба пліч,
я іду на всеньку ніч.

Киця швидко, без відмови:
— Мій котусь іде на лови,
принесе всього багато!
От, зрадіють котенята,
не забудуть цілий рік,
скільки тато приволік!
Ждуть kota. Минає ранок.
Стало сонце на обід,
як прийшов і сів на ганок
невеселий тато-кіт.
Киця йде, муркоче мило,

кличе діток-котенят.
— Ну який, котуню, вилов?

Тільки двоє мишенят...

Пояснення-словничок: теревені — нісенітниця (nonsense, chit-chat); не обважить торба пліч — торба не буде плечам затяжка.

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ „ВІДШУКАЙТЕ І НАЗВІТЬ”

Правильні відповіді на завдання „Відшукайте й назвіть” у числі „Веселки” за травень-червень ц.р. надіслали: Стефа Дмитрів, Торонто, Володимир Гудинський, Міннеаполіс, Нуся Нопіль, Чикаго, Марічка Тесля, Оттава.

РОЗГАДАЙМО!

СТО...

Сто це не тільки число, але й початок багатьох слів. Отут 8 сто — допишіть на місці рисок такі букви, щоб створити 8 різних слів — іменників у першій особі.

Сто
 Сто —
 Сто — —
 Сто — — —
 Сто — — — —
 Сто — — — — —
 Сто — — — — — —
 Сто — — — — — — —

До помочі можете взяти словник української мови.

ЗАГАДКА-НЕДОМОВКА

Червоні двері
 В мойй печері, —
 Сидять напереді
 Біленькі ведмеді.

Я м'ясо ріжу і хліб я ріжу —
 Даю ведмедям усяку їжу.

Червоні двері це наші — — — —,
 Ведмеді білі це наші — — — —,
 А що печера? Щоб розгадати,
 Цукерку треба в — — — — смоктати!

Б. Д.

МАЛА І ВЕЛИКА

По круглому полі
 Біжить мала поволі,
 А велика швидко,
 Щоб було нам видко,
 Чи вже час іти у школу,
 Чи швиденько, чи поволі.

ЩО ЦЕ?

Крізь два віконця
 Глядить очей пара.
 Це — — — — —

Над рікою, де долина,
 Простяглася біла скатертина.

Без рук, без ніг, а силу має,
 Дерева ламає.

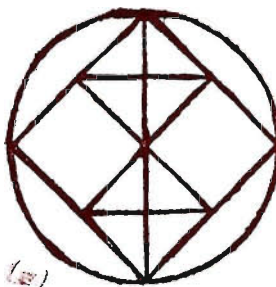
КУТОК розваг

ХТО СИЛЬНІШИЙ?

Міцний шнур зв'яжіть у трикутник. На поляні покладіть три кусники дерева на віддалі кількох кроків. Три змагуни стають біля кусників дерева, тримаючи три кінці шнура-трикутника. На знак провідника гри кожен із змагунів тягне шнур так, щоб досягти рукою до кусника дерева.

Хто з вас буде переможцем? Напевно той, хто кожного ранку і вечора вправляє руханку!

ОДНИМ ТЯГОМ

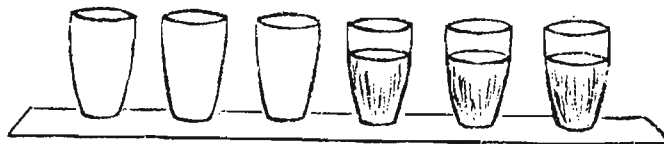

Спробуймо нарисувати цю фігуру одним тягом, себто не відриваючи олівця від паперу. Лінії можуть перехрещуватися, але по одній лінії не можна пройти двічі.

ШІСТЬ СКЛЯНОК

На столі стоїть шість склянок. Три наповнені водою, а три порожні. Що треба зробити, щоб піднести тільки одну склянку і мати такий лад склянок, як на другому рисунку?

Б. Д.

ЧУДО-ДИВО ПАРОВІЗ

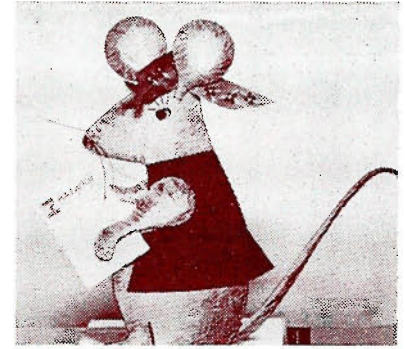
Паровіз
 Без коліс!

Чудо-диво паровіз!
 З глузду він хіба зійшов —
 Ось по морю він пішов!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК ЗА СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ
 ц. р.: **ЩО ЦЕ?** а) Сова. б) Дика качка. в) Суниця. г) Гриб. г) Світлячок. **ХТО ТАКИЙ?** Зайчик. **ДИВНИЙ ТКАЧ:** Павук.

МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА НА ДИТЯЧОМУ КОНЦЕРТІ В ГАНТЕРІ, Н.Й.

На вакаціях у Гантері Леся Храплива приготувала дитячий концерт. Він відбувся 22 липня після полудня. Головною роллю грала Мишка - Гризикнижка. Вона була зроблена з картону і мала зелену хустку на голові. Пані Леся розказувала про мандрівку Мишки.

На мандрівці зустрічала вона сонце, зайчика, квітки та різні інші постаті, які давали їй книжечки про себе. Ці книжечки Мишка принесла зі собою, щоб показати дітям. Діти теж виступали. Аня Никифоряк розповіла про дві дівчинки, Орісю й Галю, як то вони шанували свої книжки. Марійка, Борис та Ромчик Федорцеви проспівали про котика, що читав книжку. Юрко Вижницький виголосив віршик про вакації. Ліда Бойко, Михасик Стецько та Андрійко Голинський теж виголосили вірші та співали. Дуже гарно співала Катруся Богачевська, а Андрійко Козак розповів, як він хотів бути козаком і тому не плакав. Дуже гарно співав дитячий хор з оселі „Нова Ворохта”. Я виголосила переказ „Турова круча” Пантелеймона Куліша. Цей переказ я вивчила цього року в школі українознавства.

Для вистави діти купували книжки, що їх Мишка принесла зі собою. Всім дітям цей концерт дуже сподобався!

Христя Н и к и ф о р я к,
учениця 7-мої класи
Української Школи в Дітроїті

Від Лялі Макогін з Парми, Огайо, отримали ми такого листа: „Веселко!” Наприкінці червня я була так близько того місця, де Тебе друкують, що хотіла Тебе відвідати, але пригадала собі, що Ти маєш вакації.

Після пластового Свята Весни у Клівленді я поїхала на Світову Виставку до Нью Йорку. Ми бачили там справжні чудеса. Мій братчик Юрко мені пояснював, бо він іде вже до десятої класи й знає багато більше від мене. На виставці заступлені майже всі країни світу. У Ватиканському павільйоні ми бачили „Пістуну” — скульптуру славного Михайла Ангела. Нам, дітям, найбільше сподобалася панорама ляльок з цілого світу у виконанні Волта Дісні. Дивно нам тільки було, чому немає там українських ляльок. У цій справі напишу до п. Дісні. Дуже гарно виглядає світова виставка увечері в освітленні фюерверків. Всім читачам „Веселки” раджу оглянути цю виставку.

Відповідь Редакції: Дорога Лялю! Жаліємо, що не побачили ми Тебе, коли була в Нью Йорку. Добре було б, якби в справі українських ляльок якнайбільше українських дітей написали листи до п. Дісні. Варто було б послати йому зразок української ляльки. Є дуже гарні українські ляльки у виконанні нашої поетки Оксани Лятуринської, співробітниці „Веселки”. Вітаємо Тебе й Твого братика Юрка!

Прочитаймо ще листа Марти Шараневич з Торонта, Канада: Дорога „Веселко!” Я учениця 6-ої класи „Рідної Школи” св. о. Миколая в Торонті. „Веселку” читаю вже сім років. Найбільше люблю читати розповіді з географії України. Наша школа українознавства вечірня, навчання відбувається 3 рази на тиждень. Вже два роки при нашій школі існує бібліотечарський гурток. До цього гуртка, крім мене, належать: Дарія Грабовецька, Оксана Коновалюк, Ліда Кузан, Надія Михайлиця та Ірина Оленич. Наша бібліотека має окрему кімнату, в якій розміщені на полицях 785 книжок. Маємо бачачо книжок з гарними ілюстраціями. Учні від другої до шостої класи можуть позичати книжки кожного дня. Книжки можна позичати на 30 днів. Хто віддасть книжку пізніше — платити по одному центові за кожен день спізнення. Зібрані гроші йдуть на закуп нових книжок.

Цього року закінчую „Рідну Школу” і переходжу на курси українознавства при церкві св. о. Миколая. Щиро здоровлю!

Відповідь Редакції: Дякуємо Тобі за цікавий опис бібліотеки Твоєї школи. Бажаємо Тобі успіхів на курсах українознавства!

Марічка Тесля з Оттави, Канада, пише: Дорога „Веселко!” Я дуже Тебе люблю, бо Ти поміщуєш гарні оповідання, вірші, Чапа, Гоцу та загадки. Читаю Тебе вже п'ять років. Передплачує Тебе мені хрищений батько, д-р А. Базар з Торонта. Я вже маю одинадцять років і ходжу до восьмої класи французької школи св. Петра та до другої класи курсів українознавства. Цього літа проведу три тижні у новацькому таборі в Грефтоні. Вітаю Тебе новацьким привітом „Готуйсь!”

Відповідь Редакції: Дорога Марічко! Дякуємо за новацький привіт! Тишисть нас, що „Веселка” Тобі подобається. Сподіваємося, що Ти приємно провела час у таборі. Напиши нам про своє таборування!

ВІДПОВІДЬ НА „ШІСТЬ СКЛЯНОК”

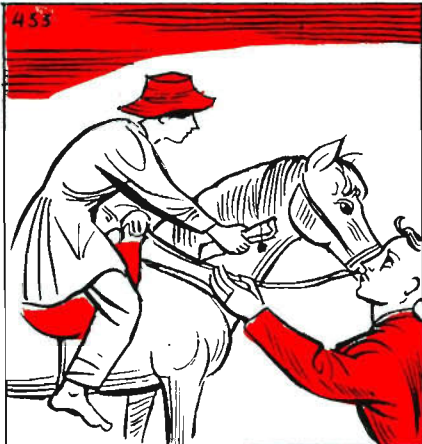
Другу склянку з лівої сторони піднести і з неї вилити воду до другої склянки з правої сторони.

БОГДАН, КОЗАК-ХАРАКТЕРНИК ІСТОРИЧНА КАЗКА

UKRAINIAN TALE BOHDAN, KOZAK-SORCERER

РОЗДІЛ XXVIII: „Я ХОЧУ БУТИ ВАШ!”

CHAPTER XXVIII: "I WANT TO BE WITH YOU!"

За кілька годин Данчик вернувся, подав Богданові записку й додав: „Це для гетьмана”.

In a few hours Danchyk returned, handed Bohdan a note, and said: "This is for the Hetman."

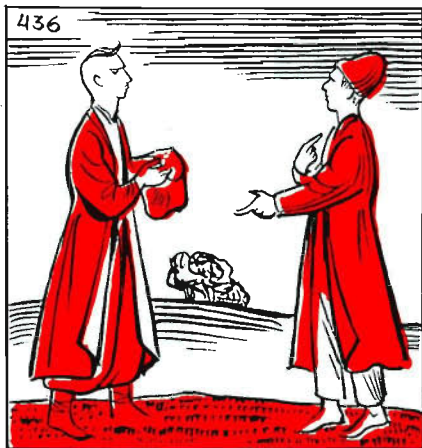
Богдан мовчки читав письмо й поклав його в порожню торбу.

Bohdan read the letter silently, then put it in his empty bag.

Їхали до вечора, а тоді під великим лісом зупинилися ночувати.

They rode until evening, and stopped for the night at the foot of a great forest.

— Тут небезпечно! Не можна всім спати! — сказав Рох до Богдана. — Я буду сторожити до півночі.

"It's dangerous here. We can't all go to sleep," Rokh told Bohdan. "I will stand guard until midnight."

— Гаразд! — відповів Богдан, ліг біля Данчика і шепнув: — Не спи, а лише прикидайся!

"All right!" replied Bohdan. He lay down beside Danchyk and whispered: "Don't sleep, just pretend!"

(Продовження буде)

(To be continued)

Рох став на варті не з рушницею, а з високою тичкою, що закінчувалася гачком.

Rokh stood guard armed not with a rifle, but with a tall stick, ending in a crook.